

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/67/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012201044
Dátum vydania rozhodnutia:	01.07.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201044.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: K.O.V. DCA spol. s r.o., so sídlom Štúrova 1, Dubnica nad Váhom, IČO: 36 767 841, zast. JUDr. Annou Žedényiovou, advokátkou so sídlom Palackého 85, Trenčín, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020506/1/868862/2012/5051-r zo dňa 12. apríla 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/114/2012 - 44 zo dňa 15. mája 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/114/2012 - 44 zo dňa 15. mája 2013, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020506/1/868862/2012/5051-r zo dňa 12. apríla 2012, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.") potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Dubnica nad Váhom č. 668/230/61867/11/Šum zo dňa 21. decembra 2011. Týmto dodatočným platobným výmerom Daňový úrad Dubnica nad Váhom vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2010 vo výške 16 072,66 €. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd konštatoval, že záver správcu dane, vychádzajúci zo zistených skutkových okolností, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH"). Uviedol, že v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia, v dôsledku čoho vyslovil, že preskúmané rozhodnutie

žalovaného, ako aj jeho postup sú v súlade so zákonom. Námietky žalobcu uvedené v žalobe považoval súd prvého stupňa za nedôvodné.

Vo vzťahu k žalobným námitkam žalobcu sa krajský súd zaoberal najmä otázkou, či medzi žalobcom a spoločnosťou MOKAROMA, s.r.o. došlo k uskutočneniu zdaniteľných obchodov, a či existenciu týchto obchodov žalobca dostatočne preukázal. Dal do pozornosti, že podmienky upravené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Uviedol, že ich nesplnenie nie je možné odpustiť ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Dodal, že zákonodarca požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet ustanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné plnenia boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre. Ďalej konštatoval, že ak zdaniteľné plnenie bolo reálne uskutočnené, či už medzi dodávateľom a odberateľom priamo alebo za pomoci subdodávateľa, ako tomu malo byť aj v prejednávanej veci, je zrejmé, že osoba subdodávateľa nemôže byť pre odberateľa, ale najmä pre dodávateľa neznámou osobou, t.j. je nemysliteľné, aby dodávateľ nemal vedomosť o tom, kto realizuje subdodávku, rovnako ako je nemysliteľné, aby ani dodávateľ a ani odberateľ nevedeli uviesť podrobnosti realizácie samotného obchodného prípadu, počnúc prevzatím materiálu cez vykonanie diela a končiac jeho prevzatím. Preto vyslovil, že v situácii, keď odberateľ, ale najmä dodávateľ nevedia správcovi dane pri daňovej kontrole uviesť meno subdodávateľa, a popísať podrobnosti obchodného prípadu, nemožno inak ako dať správcovi dane za pravdu, že tým vzniknú u správcu dane dôvodné pochybnosti o samotnej existencii reálneho uskutočnenia zdaniteľného plnenia.

Následne konštatoval, že práve o takýto prípad v prejednávanej veci ide, keď žalobca síce disponuje faktúrami od svojho dodávateľa - spoločnosti MOKAROMA, s.r.o., pričom tieto faktúry boli zároveň aj riadne uhradené. Doplnil, že šetrením, ktoré vykonal správca dane u spoločnosti MOKAROMA, s.r.o., a to konkrétne výsluchom T. U. a S. Z., ktorí boli v rozhodnom období konateľmi spoločnosti MOKAROMA, s.r.o., ako i u žalobcu, však nebolo potvrdené reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia, nakoľko žiaden z týchto konateľov nevedel uviesť meno subdodávateľa, a ani popísať podrobnosti samotného obchodného prípadu. S ohľadom na ľahkú zneužiteľnosť uplatnenia si nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty zaplatenej na vstupe sa súd prvého stupňa stotožnil so záverom správnych orgánov oboch stupňov, ktoré za danej situácie ustálili, že k reálnemu uskutočneniu zdaniteľného plnenia nedošlo. Preto záver o nepriznaní práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z faktúr, ktoré boli vystavené pre žalobcu spoločnosťou MOKAROMA, s.r.o. (f. č. 2010/015, č. 2010/022, č. 2010/023) označil za správny.

Ohľadom námietok žalobcu, spočívajúcich v tvrdení, že správca dane nad zákonné medze preniesol na žalobcu dôkazné bremeno uviedol, že tieto nie sú dôvodné. Poukázal na skutočnosť, že správca dane nezaťažoval žalobcu dôkazným bremenom, aby zabezpečil účasť súčasného konateľa spoločnosti MOKAROMA, s.r.o. na výsluchu, ani aby predložil správcovi dane podklady z účtovníctva tejto spoločnosti. Vyslovil, že nie je možné považovať za prenášanie dôkazného bremena na žalobcu, keď správca dane v rámci výsluchu položil otázku konateľovi žalobcu, aby uviedol meno subdodávateľa, ani ak sa ďalej správca dane pýtal konateľa na detaily predmetného obchodného prípadu. Naopak zdôraznil, že ide o dôkazné bremeno žalobcu, ktoré musí tento uniesť. Taktiež uviedol, že nie je pochybením správcu dane, pokiaľ od žalobcu žiadal protokol o odovzdaní a prevzatí tovaru. Zdôraznil, že ak uvedený protokol existuje, nemôže ho správcovi dane predložiť nikto iný ako práve žalobca, ktorý tovar preberal. Doplnil, že úvahy žalobcu o nadobudnutí resp. nenadobudnutí vlastníckeho práva, či už žalobcom alebo konečným spotrebiteľom sú v prejednávanej veci právne irelevantnými. Správca dane sa pri zisťovaní skutkového stavu správne vždy priamo obrátil na ten subjekt, ktorý mohol a mal správcovi dane dôkaz predložiť. Preto mal za to, že tento nepreniesol dôkazné bremeno na žalobcu, nepoňal ho extenzívne a nijakým spôsobom ho na úkor žalobcu nerozširoval. Ostatné námietky žalobcu označil za formulované veľmi všeobecne, nekonkrétne a neurčito. Dodal, že posúdenie relevantnosti nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktoré žalobca v tejto súvislosti poukazuje, je pre daný prípad nemožné, keď ani sám žalobca bližšie neuvádza, v čom správne orgány oboch stupňov nerešpektovali uvedené

rozhodnutia. Naopak súd prvého stupňa po oboznámení sa s administratívnym spisom dospel k záveru, že skutkový stav v prejednávanej veci je zistený dostatočne, správca dane aplikujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. s prihliadnutím na jeho povinnosť dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, vykonal v rámci daňového konania rozsiahle dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil správne a dospel k správny záverom, pričom tieto i po právnej stránke správne právne posúdil. Taktiež pokladal za nesporné, že postupom správcu dane, ako i odvolacieho daňového orgánu, boli dodržané procesné práva žalobcu, ktorý bol o úkonoch správcu dane realizovaných v rámci daňovej kontroly a daňového konania informovaný, mohol sa zúčastniť úkonov správcu dane a mohol sa vyjadriť k priebežným výsledkom vykonaného dokazovania. Dospel k záveru, že zo samotných rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov je zrejmé, že tieto sa dôsledne vysporiadali s argumentáciou, predkladanými dôkazmi a námietkami žalobcu.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V podanom odvolaní namietal nezákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorému vyčítal, že sa v dostatočnej miere nevysporiadal so všetkými žalobcom namietanými skutočnosťami, označujúc ho za nepreskúmateľné. Následne namietal, že z preskúmaného rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé, o aké dôkazy sa opiera, keď vyslovil, že práce tak ako sú uvedené vo faktúrach, neboli uskutočnené spoločnosťou MOKAROMA, s.r.o. Mal za to, že v daňovom konaní bolo na základe zhodnej výpovede daňového subjektu a bývalého konateľa spoločnosti MOKAROMA, s.r.o. preukázané, že práce vykonávala táto spoločnosť. Žalovanému ďalej vyčítal, že v danom prípade nepostupoval v súlade so zákonom č. 511/1992 Zb., keď si vo veci nežadovával dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia a vo veci nerozhodol skutkovo a právne správne. Rovnako tak mu vyčítal, že nevenoval dostatočnú pozornosť námietkam žalobcu vzneseným v daňovom konaní. Opätovne poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. III. ÚS 95/06 a sp. zn. III. ÚS 260/06.

Dňa 24. februára 2014 bolo tunajšiemu súdu doručené podanie označené ako „Doplnenie podania“, v ktorom žalobca v rámci uplatneného dôvodu nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku považoval za potrebné poukázať na vyslovený záver, že žalobca nepochybne disponoval predmetnými faktúrami. Namietal, že z odôvodnenia rozsudku vôbec nevyplýva, že by žalobcom preukázaná skutočná dispozícia s materiálnym plnením bola vyvrátená, pričom táto skutočnosť nevyplýva ani z napadnutého rozhodnutia žalovaného a jeho tvrdení v konaní. Zdôraznil, že posudzovanie otázky dôkazného bremena nielen v namietanom rozhodnutí žalovaného, ale aj v napadnutom rozhodnutí krajského súdu v prejednávanom prípade je v rozpore so súčasnou ustálenou súdnou praxou. Dal do pozornosti, že v zmysle ustálenej súdnej praxe je nevyhnutné rozlišovať okruh dôkazov, ktoré daňový subjekt štandardne uchováva o existencii zdaniteľného plnenia od následného forenzného dokazovania a preto, ak daňový subjekt disponuje existenciou materiálneho plnenia, faktúrou obsahujúcou všetky náležitosti vyžadované platnou právnou úpravou od určitého dodávateľa, vyčerpá tento vlastné dôkazné bremeno a na preukázanie opaku v dôsledku skutočností, ktoré nastali u dodávateľa a odberateľa znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správca dane. Zároveň poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/10/2012 zo dňa 28. novembra 2012, ako aj sp. zn. 8Sžf/14/2012 zo dňa 26. marca 2013. Následne doplnil, že uvedené je priamym odrazom implementácie komunitárneho práva do platného právneho poriadku Slovenskej republiky. Ďalej uviedol, že rámcovo daň z pridanej hodnoty upravuje smernica č. 2006/112, ktorá bola implementovaná zákonom o DPH, pričom z tejto vyplýva, že právo na odpočítanie dane uvedené v čl. 167 a nasl. je neoddeliteľnou súčasťou mechanizmu dane z pridanej hodnoty a v zásade nemôže byť obmedzené. V nadväznosti na uvedené poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-80/11 a C-142/11. V závere podania uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, prečo sa krajský súd odklonil od ustálenej súdnej praxe v otázke posudzovania dôkazného bremena v daňovom konaní, v dôsledku čoho vykazuje napadnutý rozsudok znaky

arbitrážnosti.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že naďalej v plnom rozsahu trvá na svojich záveroch uvedených ako v žalobou napadnutom rozhodnutí, tak aj vo svojom stanovisku k žalobe zo dňa 26. júla 2012. Ďalej k veci uviedol, že žalobca v odvolaní uvádza v podstate tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho prieskumu na Krajskom súde v Trenčíne. Zdôraznil, že podľa jeho názoru je žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správcu dane vydané v súlade s právnymi predpismi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 1. júla 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Z obsahu predložených spisov vyplýva, že predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1020506/1/868862/2012/5051-r zo dňa 12. apríla 2012, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Dubnica nad Váhom č. 668/230/61867/11/Šum zo dňa 21. decembra 2011, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2010 vo výške 16 072,66 €, keď nebolo preukázané, že bola poskytnutá služba - strihanie, pálenie, ohýbanie nerezových plechov a žalobcovi tak nevzniklo právo na odpočítanie dane zo služieb podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH v nadväznosti na § 49 ods. 1, 2 zákona o DPH.

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítat daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, platiteľ môže odpočítat od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítat daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa ako aj s jeho podrobným zdôvodnením, pričom pre zdôraznenie jeho správnosti len uvádza:

K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym

odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci *García Ruiz* proti Španielsku, rozsudok zo dňa 21.01.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, *Ruiz Torija* proti Španielsku, rozsudok zo dňa 09.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, *Van de Hurk* proti Holandsku, rozsudok zo dňa 19.04.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90,), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.06.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Súd je povinný dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé, na podporu čoho uvedie dostatočné argumenty.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné, z akých dôvodov dospel krajský súd k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby a k potrebe jej zamietnutia. Skutočnosť, že krajský súd nerozhodol o podanej žalobe v súlade s predstavami žalobcu, nemožno považovať za porušenie práva na súdnu ochranu.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon č. 511/1992 Zb. preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon č. 511/1992 Zb. obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

V prejednávanej právnej veci nebolo preukázané dodanie zdaniteľného plnenia pre žalobcu spoločnosťou MOKAROMA, s.r.o., tak ako to bolo uvedené vo faktúrach č. 2010/015, č. 2010/022 a č. 2010/023, nakoľko S. Z. a T. U., ktorí boli v rozhodnom čase konateľmi spoločnosti MOKAROMA, s.r.o., nevedeli na výsluchu vykonanom správcom dane uviesť meno subdodávateľa a ani popísať podrobnosti samotného obchodného prípadu, obchodná spoločnosť MOKAROMA, s.r.o. nevlastnila výrobné zariadenia na strihanie, pálenie a ohýbanie nerezových plechov, žalobca okrem faktúr a dokladov o ich úhrade nepredložil žiadne iné relevantné dôkazy. Žalobca tak vo vzťahu k tejto skutočnosti neunesol dôkazné bremeno.

Zákon o DPH stanovuje striktné podmienky na uplatnenie práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Pre odpočet dane z pridanej hodnoty je podmienkou, aby uskutočnenie zdaniteľného plnenia, ktoré je deklarované účtovným dokladom, faktúrou so všetkými zákonnými náležitosťami, bolo zároveň reálne materiálne preukázané.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie nepochybne vyplýva, že boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam, je uznaný a podporovaný Smernicou Rady č. 2006/112/ES (bod 41). Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne.

Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že členské štáty sú povinné overovať daňové priznania zdaniteľných osôb, ich účtovné závierky a ostatné relevantné dokumenty (medzi inými pozri rozsudky SD EÚ zo 17.07.2008 vo veci *Komisia vs. Taliansko*, C-132/06, Zb. s. I-5457, bod 37; z 29.07.2010 *Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski*, C-188/09, Zb. s. I-7639, bod 21; z 21.06.2012 *Mahagében*, C-C-80/11, C 142/11, body 63, 64). Každá zdaniteľná osoba je povinná viesť dostatočne podrobné účtovníctvo s cieľom umožniť uplatnenie dane z pridanej hodnoty a jej kontrolu daňovým orgánom. Určenie opatrení, ktoré možno požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností uvedeného prípadu vo veci samej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že zákon o DPH vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, prípadne iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, sa presne zhodujú so skutočne realizovanými plneniami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt - žalobcu. Samotné preukázanie dodávok tovaru a služieb len faktúrami a iným listinným dôkazom nie je podľa súdu postačujúce. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že sú v nej uvedené údaje odrážajúce skutočne reálne plnenie. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne záúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu.

Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva len v ich formálnej deklarácii, predložení dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť byť aj preukázané. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH), a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený”.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom nakoľko odvolacie námietky žalobcu (totožné ako vznesené pred súdom prvého stupňa) neboli spôsobilé spochybniť jeho správnosť, bolo potrebné napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.